

[Hanne Reintoft.]

andet fag. Jeg tror aldrig nogen sinde, arbejdsministeren vil byde en af sine egne fagfæller, at han skulle omskoles til eksport erhvervene; det ville nok vække lidt mindre lykke.

Lad mig slutte med at sige, hvis det ikke er gået op for arbejdsministeren, at jeg tror faktisk ikke, bygningshåndværkerne har tænkt sig at finde sig i denne ledighed. Det synes jeg de efterhånden har givet udtryk for temmelig kraftigt.

Arne Larsen: Arbejdsministeren har ikke synderlig lyst til at diskutere disse problemer ud fra de anskuelser, som nogle af ordførerne har gjort sig. Han går helst ud fra sine egne, og så fremsætter han altså den påstand, at vi nu er inde i en situation — det var hr. Helge Nielsen også inde på — hvor der kun var behov for 50.000 boliger om året, og hvis vi holdt det niveau, ville man kunne forudse, at der ville blive overflødige bygningshåndværkere, fordi byggeriet blev mere og mere rationaliseret, utraditionelt osv. Sådan har jeg vel lov at udlægge ministerens ord.

Nu er ét jo, hvad der eventuelt står i en perspektivplan, som ikke er vedtaget noget sted. Noget andet er det virkelige behov for boligbyggeri her i landet. Arbejdsministeren kan godt jonglere med tallene og sige, at 50.000 boliger under de forhold er tilstrækkeligt. Ja, med de finansieringsvilkår, vi har for boligbyggeriet, vil jeg indrømme, at så er 50.000 boliger sikkert tilstrækkeligt, for så er det ikke muligt at udleje de 50.000 boliger, fordi de er alt for dyre. Men hvis regeringen kunne finde på at lave en anden finansieringspolitik for boligbyggeriet, er jeg overbevist om, at så var 50.000 lejligheder om året ikke tilstrækkeligt; så var der et behov for langt, langt flere. Hvis man endelig vil mene, at 50.000 nye boliger om året er tilstrækkeligt, vil jeg minde om, at der, for ikke at sige for meget, er ca. 150.000 udslidte boliger, som godt kan fornys. Så der er masser af arbejdsopgaver at tage fat på.

Nu er bygge- og anlægsvirksomhed jo ikke alene boligbyggeri. Man snakker så meget om, at formålet må være, at vi får gang i eksportindustrien mest muligt, og vi

skal flytte arbejdskraft over fra produktion fra hjemmemarked til ekdportindustri osv. Ja men det koster vel også en smule investeringer? Der skal vel også en smule byggeri til for at lave de anlæg og de fabrikker, som skal producere for eksporten? Også her må der da være store opgaver.

Så har vi haft en diskussion her i folkettingen for ikke så længe siden om de store trafikmæssige anlægsopgaver, hvor man påstod, at der ikke var arbejdskraft nok til at bygge Store-Bæltsbro, der var ikke arbejdskraft nok til at bygge Saltholm lufthavn osv. osv. — alle de store anlæg, som vi bør i gang med, men som det var helt utopisk at tro at vi kunne klare, eftersom vi havde arbejdskraftmangel. Nu siger arbejdsministeren, at vi kan forvente i de kommende år at have overskud af arbejdskraft inden for bygge- og anlægsområdet. Ja men så må der altså være arbejdskraft nok til at klare de problemer. Jeg synes, det er noget selvmodsigende, hvad regeringen her påstår.

Nej, der er arbejdsopgaver nok, og det er ikke spor nødvendigt at nedskære antallet af arbejdere i anlægs- og bygningsområderne, for der kan skaffes masser af beskæftigelse, hvis man vil skaffe beskæftigelse — men det er nok dér, det knirker: man har ikke lyst til at skabe de fornødne beskæftigelsesmuligheder her.

Arbejdsministeren harcelerer over, at der fremsættes forslag om en ekstraordinær engangshjælp til dem, der har været ledige i længere tid, og det er især bygge- og anlægsgrupperne, der her er tale om. Det er netop det, der er problemet. Vi kan måske nok påstå, at vi ikke har nogen større arbejdsløshed her i landet generelt set, for vi har opsuget 30.000, eller hvor mange det er, i andre områder. Men der er altså et ganske konkret område, hvor der er meget stor arbejdsløshed. Hvorfor så ikke gøre noget effektivt for at hjælpe på dette lille, begrænsede område? Socialistisk folkeparti har foreslået, at regeringen gør mest muligt for at iværksætte anlægsarbejder, og der er som sagt masser af opgaver at tage fat på. Men netop da det er så begrænset et område, synes jeg, at det er mere end karrigt, når regeringen ikke kan finde ud af at komme specielt de grupper, der har været langvarigt arbejdsløse, til hjælp.